

Fotografiar flors en primavera

Estem escrivint a finals de març, quan comença el canvi de temperatura i s'albira l'inici d'una nova estació de l'any: *la Primavera*. Científicament encetem un període que va de l'equinocci de març al solstici de juny i, a ulls de tot habitant de l'hemisferi nord, és el moment de l'any en què la plenitud i la força dels éssers vius s'obren a un camí nou. Potser és per això que els antics calendaris iniciaven l'any amb la primavera,

respectant i venerant allò que la natura proposa. Més endavant les entitats civils organitzaren l'anualitat iniciant-la a mig hivern, situació que encara seguim mantenint.

És innegable que l'esclat de la vida es treu de sobre el fred esmorteïdor i dona impuls per obtenir un despertar eficient. Els animals deixen la hibernació i surten espavilats del seu amagatall. La tradició popular conserva

encara les arrels ancestrals de records contundents, com la festa de l'ós en el Pirineu, en la qual se celebra que abandona el seu cau per donar fe de vida i presència en el bosc. Les plantes fan l'inici del seu curs vital amb el naixement de dins de la terra, mentre que els arbres donen un impuls des de les arrels, el tronc i les branques per fer circular la saba que es distribueix en les fulles i les flors.

De temps immemorial s'han fet celebracions de l'arribada de la primavera. En època romana la deessa *Flora* era venerada per representar l'etapa de plenitud i ressorgiment. Els poetes de tots els temps han associat l'amor a la primavera, i l'art ha representat la joventut, la bellesa i la vitalitat en múltiples representacions primaverals. El color verd és associat a la primavera, com es detecta en la seva definició: **prima** = primer - **vera** = verdor

Amb tots aquests antecedents dirigim l'atenció vers aquelles persones que mostren interès per recollir testimonis del món de la imatge. Fotògrafs i simples aficionats han de ser conscients de la primavera per buscar mostres d'una realitat frapant, sobretot fixant la vista en les flors, formes que val la pena d'enregistrar. La varietat i singularitat que aporta el món vegetal és molt nodrida i fotogràficament agraïda.

Existeixen persones amb rigorositat científica que fotografien exemplars florals que testimonien fidelment el nom de la planta. Lloable minuciositat que honora l'estudiós investigador per la seva precisió. Aplaudim el fet i agraïm la informació. Per altra banda, trobem aquells humans motivats per la bellesa, amb l'únic motiu de deixar immortalitzades unes imatges que els han colpit. També és justificat el seu interès perquè mostra un recull, no tant rigorós en la documentació, però interessant des del punt de vista de la imatge, relacionat amb un sentiment visual ben enriquidor.

Passem als detalls fotogràfics. Segons el grau d'exigència de cada autor, hom disposarà de la màquina que més compleixi

les seves necessitats. Actualment tenim un ventall prou diversificat que es pot sintetitzar, simplificadament, en tres grups d'aparells enregistradors:

A.- Cambra reflex digital de concepció similar a les clàssiques "*de pas universal*" complementada amb objectius i accessoris apropiats a cada fi.

B.- Cambra digital compacta, petita i manejable, de la qual el mercat forneix nous models a bastament, proveïda de prestacions d'enregistrament i complements molt variats.

C.- Telèfons mòbils i altres aparells similars que, entre múltiples funcions, ofereixen la de captar imatges fotogràfiques.

Segons la disponibilitat i conveniències de cada persona es podrà encarar amb la realitat floral sense gaires complicacions tècniques, ja que qualsevol dels estris esmentats disposen d'un registre anomenat "*macro*" que es pot activar per enfocar correctament des de la distància pròxima a la flor. Les altres característiques (velocitat i diafragma de les anteriors cambres de procediment químic)

solen ser de caire automatitzat, cosa que evita errors o dubtes en la captació de la imatge. Les instruccions que cal tenir en compte no seran, doncs, de tipus tècnic, es referiran a la estructura de la forma i concepció de la imatge dins del rectangle fotogràfic que volem ocupar. Ho resumim en unes pautes que considerem bàsiques.

1.- Cal que centrem l'atenció en la flor que volem captar i fem una aproximació al motiu que considerem principal. Altres elements que l'envolten seran desestimats perquè no distreguin la seva visió.

2.- S'ha de controlar minuciosament la il·luminació, sobre tot en el cas de la llum natural. Pensem que la direcció de la llum i la seva qualitat, dura i contrastada a ple sol o suau i matisada en un lloc d'ombra, poden variar molt l'aspecte del tema. Un canvi de posició de la cambra pot ajudar a trobar el resultat eficient.

3.- Existeixen unes normes de composició basades, principalment, en la *proporció àurea*. Amb elles es regula la posició de l'objecte que fotografiem, disposant-lo de la forma més correcta per donar-li preferència. S'aconsella dividir mentalment el rectangle fotogràfic amb unes línies situades a terços, formant una xarxa virtual de quatre línies (dues verticals i dues horitzontals) anomenades *línies fortes*. Les seves interseccions generen quatre *punts forts*. Algunes cambres porten aquesta xarxa en el visor. Qualsevol objecte situat en una línia forta adquireix importància estètica i destaca d'altres elements de la composició i, si es fa coincidir amb l'indret d'un punt fort, l'impacte serà molt més evident. Aquestes són unes normes aplicables a tot tipus de fotografies però, en el cas d'una flor, que pot estar envoltada de diversos complements, és correcta la situació en un punt fort, mentre que si la imatge s'agafa ampliada omplint molta part del camp visual, és difícil aplicar la regla i l'autor disposarà la situació més convenient en cada cas.

Animeu-vos a contemplar la natura i feu fotografies per poder gaudir d'una col·lecció de flors. En ella la llum i el color donaran un gaudi primaveral molt positiu.

Març 2012